

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένα κοριτσάκι με τον μπαμπά του σ' ένα όμορφο χωριό.

Είχαν αμπέλια κι έφτιαχναν κρασί. Με τον γάιδαρό τους το μετέφεραν στην πόλη για να το πουλήσουν.

Όταν έφτασαν στο παζάρι, είδαν ένα παιδί που έπαιζε με μια αδέσποτη σκανταλιέρα γάτα. Ξαφνικά η γάτα έσκισε με τα νύχια της το παντελόνι του αγοριού. Αυτό άρχισε τότε να κλαίει. Ο μπαμπάς με το κοριτσάκι του στενοχωρήθηκαν με αυτό που έγινε. Τότε

σκέφτηκαν να αγοράσουν ένα καινούριο παντελόνι για το παιδί, αφού πρώτα πουλήσουν το κρασί τους.

Έτσι κι έγινε. Με τα χρήματα που πήραν, αγόρασαν ένα παντελόνι και το χάρισαν στο αγοράκι. Αυτό ένωσε μεγάλη χαρά κι ευγνωμοσύνη. Τα δυο παιδιά έγιναν πολύ καλοί φίλοι και για να δείξουν την ευτυχία τους για τη φιλία τους, αποφάσισαν να ζωγραφίσουν με όμορφα χρώματα έναν άσχημο τοίχο που ήταν εκεί κοντά τους. Ξαφνικά όμως είδαν στη γωνία μαζεμένο κόσμο που κοίταζε μια αλεπού, που το είχε σκάσει από το τσίρκο και

έπαιζε με κάτι μπαλίτσες. Τα παιδιά πήγαν και πήραν την αλεπού, την υιοθέτησαν, την πήγαν στο δάσος πάνω σ' ένα βουνό και την ελευθέρωσαν. Εκεί ψηλά που βρίσκονταν, είδαν κάτω στη θάλασσα ένα πλοίο με πειρατική σημαία, γεμάτο πειρατές.

Μόλις είδαν το πειρατικό καράβι, τρόμαξαν κι έτρεξαν στο χωριό να πουν τα νέα. Οι κάτοικοι του χωριού αποφάσισαν να πλησιάσουν κρυφά το βράδυ το καράβι, για να μάθουν

τί σκοπό είχαν οι πειρατές. Όταν νύχτωσε, κάποιοι θαρραλέοι χωρικοί μαζί με τα παιδιά, ανέβηκαν στο κατάστρωμα, αφού όλοι οι πειρατές κατάκοποι κοιμόντουσαν στο αμπάρι του караβιού. Εκεί βρήκαν τεράστια σιδερένια κλουβιά που είχαν μέσα ζώα. Στο ένα κλουβί ήταν ένας πληγωμένος πιγκουίνος, στο άλλο ένα ταλαιπωρημένο αρκούδι. Ξαφνικά αντικρίζουν και τη φίλη τους την αλεπού μέσα σ' ένα κλουβί. Την πλησίασαν και είδαν να κρατά στο στόμα της σφιχτά έναν χάρτη. Τον πήραν, τον άνοιξαν και είδαν έκπληκτοι τα μέρη του κόσμου με τα πιο σπάνια ζώα. Τότε κατάλαβαν πως οι πειρατές κυνηγούσαν κι αιχμαλώτιζαν ζώα για να τα πουλήσουν. Έτσι έλυσαν το μυστήριο του πειρατικού караβιού.

Στη συνέχεια, τα παιδιά αποφάσισαν να κρυφτούν σ' ένα βαρέλι πάνω στο πλοίο, για να εμποδίσουν τους πειρατές να αιχμαλωτίσουν κι άλλα ζώα. Όταν έφτασαν σε μια στεριά, βρήκαν ένα κόκκινο πάντα να κυλιέται στο γρασιδί και δυστυχώς, το αιχμαλώτισαν κι αυτό. Συνεχίζοντας το ταξίδι, σύμφωνα με τον χάρτη, έφτασαν σ' ένα μέρος που ζούσε ο άσπρος

λύκος. Όμως σ' εκείνη την περιοχή, είχε πυκνό σκοτάδι. Οι πειρατές κατέβηκαν από το πλοίο και τα παιδιά, κρυφά, τους ακολούθησαν. Πίσω από ένα δέντρο τα παιδιά βρήκαν κάτι φωτεινά μπαλόνια που τους φώτιζαν τον δρόμο. Έτσι πήραν τον άσπρο λύκο και τον μετέφεραν στο πλοίο, αφήνοντας τους πειρατές πίσω τους στο σκοτάδι να ψάχνουν, ενώ αυτά σαλπάρανε.

Ταξίδεuan στη θάλασσα για έναν ολόκληρο μήνα. Είχαν τελειώσει τα τρόφιμα κι έπρεπε να βρουν στεριά. Ευτυχώς, είδαν ένα νησί. Από τον χάρτη κατάλαβαν ότι ήταν ένα εξωτικό νησί, οι Μπαχάμες. Μόλις έπιασαν στεριά, το πρώτο που έκαναν ήταν να αφήσουν ελεύθερα όλα τα ζώα κι έπειτα άρχισαν να εξερευνούν το νησί. Ήταν γεμάτο με τεράστια δέντρα,

γεμάτα καρπούς. Καρύδες, λωτούς, μάνγκο, ανανάδες... Μάζεψαν αρκετά από αυτά κι έφαγαν. Έφαγαν τόσο πολύ που φούσκωσαν. Ξαφνικά είδαν εκεί κοντά μια σπηλιά. Αποφάσισαν να μπουν εκεί να ξεκουραστούν. Έπεσαν κουρασμένα και κοιμήθηκαν. Το επόμενο πρωί μόλις ξύπνησαν, ένιωσαν ότι κάποιος τους παρακολουθεί. Βλέπουν στην είσοδο της σπηλιάς ένα πληγωμένο λιοντάρι να τους κοιτά.

Στην αρχή τρομοκρατήθηκαν βλέποντας τα κόκκινα μάτια του! Όταν όμως είδαν τα αίματα

σε όλο του το σώμα, πλησίασαν αργά και διστακτικά κοντά του. Αμέσως κατάλαβαν ότι κάποιος άνθρωπος το είχε τραυματίσει σοβαρά με ένα όπλο. Προσπάθησαν να το μεταφέρουν στη σπηλιά για να το φροντίσουν. Βρήκαν ένα τεράστιο φύλλο από φοίνικα και το χρησιμοποίησαν σαν επίδεσμο. Επειδή ήταν πολύ βαρύ και δεν μπορούσαν να το βάλουν μόνα τους στη σπηλιά, ζήτησαν τη βοήθεια από έναν ελέφαντα. Στη συνέχεια κάθισαν να ξεκουραστούν κι αφού έφαγαν όλοι μαζί, πρόσεξαν ότι το λιοντάρι ήταν καλύτερα. Αποφάσισαν λοιπόν να παίξουν ένα παιχνίδι. Η ιδέα ήταν να παίξουν παντομίμα για να διασκεδάσει και το τραυματισμένο λιοντάρι. Ο πρώτος που έπαιξε ήταν ο ελέφαντας, ο οποίος προσπαθούσε να κάνει τη μιάιμού αλλά ήταν τόσο αστείος, που όλοι έσκασαν στα γέλια.

Ύστερα, ένα κορίτσι προσπάθησε να μιμηθεί το ψάρι και το λιοντάρι - που ένιωθε πλέον εντελώς καλά - έκανε την καμηλοπάρδαλη. Είχε πολλή πλάκα. Το παιχνίδι συνεχίστηκε για κάμποση ώρα, ώσπου ένας περίεργος κρότος τους ξάφνιασε. Ήταν το δυνατό φτερούγισμα ενός γερακιού. Το είδαν να πλησιάζει τα κλαδιά ενός ψηλού δέντρου. Είχε εντοπίσει μια φωλιά πελεκάνων, οι οποίοι κλωσούσαν τ' αυγά τους. Με τη βοήθεια του ελέφαντα και του λιονταριού, τα παιδιά γλίτωσαν τη φωλιά διώχνοντας τ' αρπαχτικό. Στο μεταξύ γκρίζα

σύννεφα είχαν μαζευτεί στον ουρανό που έκρυψαν τον λαμπερό ήλιο. Σε λίγο άρχισε να βρέχει καταρρακτωδώς και όλοι έτρεξαν στη σπηλιά για να προστατευτούν. Ανακάλυψαν τότε ότι ο τοίχος στο βάθος της σπηλιάς ήταν σκαλισμένος με αμέτρητες καρδιές διαφόρων μεγεθών. «πώς δεν τις είχαν προσέξει την προηγούμενη μέρα; Ποιοι άραγε να τις είχαν σκαλίσει; Λέτε να είναι έργο των πειρατών;» αναρωτιούνται. Ενώ ο καθένας έλεγε τη

σκέψη του κι έκαναν υποθέσεις, ο μεγαλύτερος της παρέας τους πρότεινε ν' αρχίσουν να οργανώνουν το ταξίδι της επιστροφής τους.

Μάζεψαν προμήθειες και έφτιαξαν ένα αυτοσχέδιο υποβρύχιο για να φύγουν από το νησί. Στη διαδρομή όμως συνάντησαν ένα τεράστιο χταπόδι το οποίο έπιασε με τα πλοκάμια του το υποβρύχιο και το οδήγησε στην αρχαία Ατλαντίδα, μια υποβρύχια πόλη που κατοικούσαν γοργόνες και δελφίνια. Εκεί ένα δελφίνι πήγε στη μάγισσα της πόλης για να πάρει δύο κοράλλια που μπορούσαν να κάνουν τα παιδιά να αναπνέουν κάτω από το νερό. Αφού έκαναν πολλές βουτιές και διασκέδασαν με τη ψυχή τους, ρώτησαν τη μάγισσα αν μπορούσε να τους βοηθήσει να γυρίσουν σπίτι τους. Εκείνη τους οδήγησε σε ένα κοντινό

νησί που ήταν κοντά στη πατρίδα τους. Αυτό το νησί είχε ένα μειονέκτημα, υπήρχε κινούμενη άμμος. Για καλή τους τύχη όμως υπήρχαν και μερικές πέτρες που δεν βούλιαζαν στην κινούμενη άμμο. Με μεγάλη δυσκολία κατάφεραν να γλυτώσουν πατώντας από μια πέτρα στην άλλη. Εκεί που περπατούσαν στο νησί βρέθηκαν μπροστά από ένα μικρό σπιτάκι. Χτύπησαν την πόρτα και τους άνοιξε η Χιονάτη. Τους έβαλε μέσα και τους προσέφερε μελομακάρονα. Της διηγήθηκαν την περιπέτεια τους και τη ρώτησαν αν μπορούσε να τους βοηθήσει. Τότε η Χιονάτη τους προσέφερε ένα χάρτη που τους έδειχνε το δρόμο της επιστροφής.

Αφού μελέτησαν και παρατήρησαν προσεκτικά τον χάρτη, είδαν μια μικρή κουκκίδα που τους παραξένεψε. Αποφάσισαν να ακολουθήσουν τον δρόμο του χάρτη που θα τους οδηγούσε στην περίεργη κουκκίδα. Όταν έφτασαν, διαπίστωσαν ότι εκεί τους περίμενε ένας μικρός πύραυλος. Τον παρατήρησαν προσεκτικά και αναρωτήθηκαν πώς άραγε είχε βρεθεί στο ερημωμένο νησί. Σκέφτηκαν και κατάλαβαν ότι δεν είχαν άλλη λύση διαφυγής...άρα έπρεπε αναγκαστικά να μπουν και να φύγουν, ταξιδεύοντας με τον πύραυλο. Ευτυχώς γι'

αυτούς, ο Ανδρέας, ένα από τα παιδιά, ήταν εξαιρετικός μάστορας. Ανέλαβε λοιπόν τον έλεγχο του πυραύλου και με σιγουριά τους είπε ότι μπορούσαν να ταξιδέψουν με ασφάλεια. Μπήκαν όλοι μέσα και ο Ανδρέας απογείωσε με επιτυχία τον πύραυλο. Ταξίδεψαν στον χρόνο χωρίς να το καταλάβουν και βρέθηκαν σ' έναν μυστηριώδη πλανήτη. Εκεί συνάντησαν

τρεις εξωγήινους τον Μπίμπιτι, τον Μπάμπιτι και τον Μπου. Τους φάνηκαν πολύ παράξενοι και διαφορετικοί κι άρχισαν να τους κοιτούν με περιέργεια και φόβο. Εκείνοι τους πλησίασαν και τους φέρθηκαν φιλικά. Όμως τα παιδιά συνειδητοποίησαν ότι το οξυγόνο που υπήρχε στον πύραυλο, άρχισε να τελειώνει. Αναστατώθηκαν και φοβήθηκαν πολύ. Οι δυο μικροί εξωγήινοι, αδιαφόρησαν για το πρόβλημά τους, αλλά για καλή τους τύχη ο Μπου, ένιωσε συμπόνιαγια τους καινούριους φίλους του και τους έδωσε ειδικές στολές που υπήρχαν στον πλανήτη τους.

Ο εξωγήινος Μπου τους αποκάλυψε ότι στον πλανήτη, υπάρχει ένα μαγικό πλατάνι που

είναι πηγή οξυγόνου για όλο τον πλανήτη. Όμως το πλατάνι αυτό, το φύλαγε ένας δράκος. Τα παιδιά φαντάζονταν τον εξωγήινο δράκο με κόκκινα λέπια, με κίτρινα κέρατα και με μοβ ουρά, αλλά όταν πλησίασαν, διαπίστωσαν ότι ο δράκος είναι μόλις 10 εκατοστά και έχει τη μορφή πεταλούδας. Η πεταλούδα - δράκος, γέμισε το αεροσκάφος με οξυγόνο.

Πριν το ταξίδι της επιστροφής, ο Μπου τους έδωσε ένα κέρασμα. Ήταν ένα είδος γλυκού που όταν το έτρωγες γυρνούσες πίσω στον χρόνο και στον τόπο που ζούσες, χωρίς να ξεχνάς τον πλανήτη Μπαμπάμπου. Τα παιδιά έβαλαν στο στόμα τους το γλυκό και ...μονομιάς βρέθηκαν στο δάσος δίπλα στο χωριό τους. Φτάνοντας εκεί, αντίκρισαν το αγαπημένο τους χωριό καμένο και εγκαταλελειμμένο. Είχαν μείνει άφωνοι. Δεν ήταν πια ένα όμορφο, αλλά ένα έρημο χωριό. Κατευθείαν έφυγαν για τον διπλανό οικισμό για να πάρουν κάποιες απαντήσεις. Στον δρόμο, ένας γέροντας τους είπε ότι πρόσφατα πειρατές έκαψαν το χωριό τους και ότι οι περισσότεροι κάτοικοι αγνοούνταν. Επιτόπου πήραν τον δρόμο της επιστροφής, αποφασίζοντας ότι, όσο καιρό και να έπαιρνε, θα έχτιζαν το χωριό τους από την αρχή. Ήξεραν ότι θα ήταν δύσκολο, αλλά μετά από όλες αυτές τις περιπέτειες, είχαν μάθει να μην τα παρατάνε. Άρχισαν να ψάχνουν τρόπο να χτίσουν το πρώτο σπίτι. Τότε είδαν να έρχονται μέσα από το δάσος, κάτοικοι από τον διπλανό οικισμό. Λίγο πιο πέρα, είδαν να καταφθάνουν ζώα. Ανάμεσά τους αναγνώρισαν την αλεπού, το λιοντάρι και τον ελέφαντα.

Ένωσαν ανακούφιση! Δεν ήταν μόνοι πια!! Κατάλαβαν ότι ο Θεός της αγάπης, δεν είναι κάτι εξωπραγματικό! Είναι πάντα δίπλα μας!!